

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 27/2016-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza o sťažnosti [REDAKČIA], zastúpeného JUDr. Jánom Pokorným, Advokátska kancelária, Anenská 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 258/1994 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 139/2013 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 113/2010 z 25. augusta 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 258/1994 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 139/2013 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 113/2010 z 25. augusta 2010 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré sú Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave p o v i n n é solidárne vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave sú p o v i n n é solidárne uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodeväťdesiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Pokorného, Anenská 1, Bratislava do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 27/2016-25 zo 14. januára 2016 prijal na ďalšie konanie s'ťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 258/1994 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 139/2013 po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 113/2010 z 25. augusta 2010.

S'ťažovateľ v s'ťažnosti uviedol, že od naposledy posudzovaného stavu ústavným súdom uplynul už 6. rok a namietané konanie nie je skončené. Hlavnou príčinou predlžovania konania je „*pokračujúca, nemenná zarážajúco vysoko nekvalitná a zjavne tendenčná práca Okresného súdu Bratislava II...*“. V období rokov 2013 až 2015 má

na zbytočných klasických priet'ahoch v konaní svoj určitý podiel i krajský súd ako odvolací súd.

„Krajský súd konštatovaním, že prvostupňový rozsudok z 11.02.2010 je absolútne nepreskúmateľný, v uznesení z 03.05.2011 uvedenými konkrétnymi závažnými nedostatkami rozsudku potvrdil opodstatnenosť môjho odvolania i mojich výhrad k rozsudku pre jeho nekvalitu a neobjektivitu...

Okresný súd svojou neefektívnou – nekvalitnou prácou, rozsudkom z 11.02.2010, ktorý krajský súd zrušil ako absolútne nepreskúmateľný zmaril ukončenie konania – spôsobil predĺženie jeho trvania najmenej o cca 34 mesiacov do doby vyhlásenia v poradí druhého prvostupňového rozsudku.

Okresný súd Bratislava II vyhlásil po cca 3 rokoch v tejto veci druhý prvostupňový rozsudok 18.12.2012... Aj keď mal Okresný súd Bratislava II k dispozícii nález Ústavného súdu SR a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 03.05.2011, rozsudok z 18. decembra 2012 mal podobné zásadné nedostatky ako predošlý a pritom tieto sa už v tomto druhom prvostupňovom rozsudku vyskytovať nemali. Z obsahu tohto rozsudku teda vyplynulo, že Okresný súd Bratislava II sa zodpovedne a dôsledne neriadil:

- ani obsahom a závermi nálezu Ústavného súdu SR z 25. augusta 2010 sp. zn. III. ÚS 113/2010-34...

Proti tomuto rozsudku z 18.12.2012 sa odvolali obaja účastníci konania a ja som bol k odvolaniu donútený jeho závermi – veď v ňom neboli zohľadnené nielen požiadavky spomínaných súdov, ale opäť, tak ako v rozsudku z 11.02.2010 ani objektívne skutočnosti nachádzajúce sa v súdnom spise...

Od môjho predošlého podania na Ústavný súd SR uplynie o tri mesiace 6 rokov. Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave v uvedenom období nielenže nezabezpečili postup, ktorým by sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty účastníkov konania, ale naopak moju právnu neistotu ešte podstatne zvýšili. Obdobie od r.2010 je pre mňa časom nielen obrovského sklamanie a rozčarovania z činnosti súdov, ale hlavne obdobím ďalších problémov a veľkej neistoty, pretože ako dôchodca mám teraz už pokazenú rozhodujúcu časť života a to ešte neviem, či sa ďalšieho rozsudku vôbec dožijem...

Príčiny neefektívnej činnosti Okresného súdu Bratislava II vidím tiež v jeho neobjektivite a napr. i v nevyužívaní svojich kompetencií, ale aj informácií... Odvolací súd

v oboch prípadoch rozsudky zrušil s konštatovaním, že prvostupňové rozsudky boli nepreskúmateľné a spis vrátil Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

O mojej žalobe podanej v roku 1994 nebolo 21 rokov právoplatne rozhodnuté a to hlavne pre vysoko nekvalitnú činnosť Okresného súdu Bratislava II, ktorý navyše v r. 2010 porušením zák.č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch poškodil moje základné práva v konaní nielen tým, že ma diskriminoval, ale spôsobil, mi aj veľkú finančnú ujmu...

Vzhľadom na už reálne vzniknuté ujmy – škody, k objektívne neodôvodniteľnému a neúmerne dlhému trvaniu konania a jeho bezperspektívnemu vývoju, obraciam sa na Ústavný súd Slovenskej republiky s touto sťažnosťou a domáham sa spravodlivého rozhodnutia o nej, ktoré by aspoň do určitej miery napravilo – kompenzovalo negatívne dopady na moju osobu vyplývajúce z porušovania mojich práv. Súčasná situácia v konaní o vyporiadanie BSM a jej doterajší výrazne negatívny vývoj ma donútili podať túto ústavnú sťažnosť a považujem to za nevyhnutný krok na dosiahnutie aspoň čiastočnej nápravy. Nadväzne na tu uvedené, ako i ďalšie fakty nachádzajúce sa v súdnom spise som presvedčený, že roky 2010 až 2015 zo strany justície – Okresného súdu Bratislava II a Krajského súdu v Bratislave neboli zmysluplne a efektívne využité, závažné nedostatky vyskytujúce sa v tomto konaní napriek nálezom Ústavného súdu SR z roku 2010 a mojím mnohým žiadosťiam a sťažnosťiam neboli doriešené, tieto pretrvávajú...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovania vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl.48, ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti podľa čl.6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní 19C 258/94 a Krajského súdu v Bratislave v konaní 5Co 139/2013 porušené bolo.

2/ Okresnému súdu Bratislava II sa prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 19C 258/94 konať bez zbytočných prietáhov.

3/ [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadošťačenie v sume 16.000,- EUR (slovom šesťnásť tisíc euro), z toho je do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia povinný Okresný súd Bratislava II vyplatiť sumu 12.000,- EUR a Krajský súd v Bratislave 4.000,- EUR.

4/ Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 296,44 EUR... na účet advokáta JUDr. Jána Pokorného...“

Ústavný súd vyzval okresný súd a krajský súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti, zaslanie relevantného súdneho spisu a oznámenie, či súhlasia s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Vyjadrenie predsedníčky okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 18. februára 2016. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení uviedla:

„... Úpravou zo dňa 04.01.1995 bol navrhovateľ vyzvaný na špecifikáciu všetkých vecí tvoriacich masu BSM. Podaním doručeným súdu dňa 03.02.1995 žiadal navrhovateľ o poskytnutie lehoty na špecifikáciu vecí do konca februára 1995. Písomným podaním doručeným súdu dňa 28.02.1995 navrhovateľ súdu oznámil, že požadovaný zoznam vecí nemôže predložiť z dôvodu, že dokumentácia sa nachádza u odporkyne, s ktorou nemá žiadny kontakt. Písomným podaním doručeným súdu dňa 07.03.1995 sa k žalobe vyjadrila odporkyňa. Dňa 13.03.1995 bol vo veci nariadený termín pojednávania na deň 28.04.1995. Pojednávanie bolo odročené pre neprítomnosť odporkyne zo zdravotných dôvodov. Nový termín pojednávania bol vytýčený na deň 20.06.1995. Na pojednávaní bol vypočutý navrhovateľ, odporkyňa sa pojednávania nezúčastnila. Ďalší termín pojednávania bol určený na deň 25.08.1995, odporkyňa sa pojednávania nezúčastnila, jej právny zástupca rozporoval navrhovateľom uvádzané veci patriace do BSM. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že navrhovateľ v lehote 10 dní predloží súdu listinné dôkazy týkajúce sa vkladných knižiek. Dňa 18.09.1995 súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 17.11.1995. Pojednávania sa zúčastnili obaja účastníci konania, pojednávanie bolo odročené na neurčito po oboznámení sa so stanoviskom navrhovateľa zo dňa 04.09.1995. Úpravou zo dňa 14.06.1996 bol vo veci nariadený termín pojednávania na deň 02.07.1996. Odporkyňa sa pojednávania nezúčastnila zo zdravotných dôvodov, súd odročil pojednávanie na neurčito s tým, že odporkyňa bude vypočutá doma v byte. Termíny výsluchu odporkyne boli určené na deň 20.11.1996, 11.12.1996, 25.06.1997. Vzhľadom na bezvýslednosť týchto pokusov bol navrhovateľ volaný na informatívny výsluch na deň 16.07.1997, 09.12.1997, 04.03.1998, 20.05.1998, 15.07.1998, na ktoré sa nedostavil. Súd

vo veci nariadil termín pojednávania na deň 23.10.1998, 27.11.1998 a 24.05.1999, na pojednávania sa nedostavil sťažovateľ. Na pojednávani konanom dňa 28.06.1999, 19.07.1999 a 13.09.1999 bola vypočutá odporkyňa. Pojednávanie nariadené na deň 25.10.1999 bolo odročené z dôvodu, že odporkyňa odvolala plnú moc pre konanie, ktorú udelila synovi [REDACTED] ml. a splnomocnila na konanie advokáta [REDACTED]. Vec bola odročená na deň 29.11.1999 a sťažovateľ svoju neúčast' na tomto pojednávani ospravedlnil. Vec bola odročená na neurčito a nový termín pojednávania bol nariadený na deň 17.10.2000, pojednávanie bolo odročené za účelom identifikácie vkladných knižiek. Úpravou zo dňa 30.06.2003 bol vo veci nariadený termín pojednávania na deň 30.09.2003. Pojednávanie bolo odročené na deň 04.11.2003. Na zhodnú žiadosť právnych zástupcov oboch strán bolo pojednávanie odročené na neurčito s tým, že nový termín bude vytýčený na február 2004. Pojednávanie nariadené na deň 03.02.2004 bolo odročené na 11.03.2004 z dôvodu, že sa nedostavila odporkyňa a jej právny zástupca. Pojednávanie nariadené na 11.03.2004 bolo odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu. Úpravou zo dňa 29.04.2004 bolo nariadené pojednávanie na deň 01.06.2004. Na pojednávani sa žalovaná zaviazala predložiť sumár masy vecí sporných, ako aj nesporných s návrhom ich hodnoty. Pojednávanie bolo odročené na deň 29.06.2004. Tohto pojednávania sa nezúčastnila odporkyňa a jej právny zástupca. Nový termín pojednávania bol vytýčený na 21.09.2004. Z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu bol tento termín zrušený a pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ide o právne zložitú vec s poukazom na skutočnosť, že zo strany účastníkov konania, ktorí najlepšie poznali majetkové pomery za trvania manželstva boli podávané na súd podania, ktoré nezjednodušili ustálenie masy vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Niektoré navrhnuté dôkazy, ktoré súd aj vykonal boli účastníkmi konania navrhnuté až niekoľko rokov po podaní návrhu na súd, čo konanie samozrejme nemohlo urýchliť. Rovnako dĺžku konania ovplyvnilo aj to, že samotní účastníci konania sa nedostavili na pojednávania, aj zdravotný stav odporkyne, z dôvodu ktorého musel súd rešpektujúc jej požiadavku osobnej účasti na pojednávani pojednávania odročiť, rovnako aj neochotu odporkyne pristúpiť na navrhovateľom navrhnuté riešenie sporu zmierom, čo sťažovateľ zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za obštrukcie spôsobené súdom...

Právny zástupca navrhovateľa bol zaviazaný vypracovať špecifikáciu hnutelných vecí nadobudnutých za trvania manželstva tak, aby sa dali odlíšiť veci rovnakého druhu. Pojednávanie bolo odročené na 13.09.2005. Odporkyňa a jej právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili. Nový termín pojednávania bol určený na deň 26.01.2006, pojednávanie bolo odročené z dôvodu, že odporkyňa so svojim právnym zástupcom potrebovali odsúhlasiť hodnotu vecí patriacich do BSM. Pojednávanie bolo odročené na 16.02.2006, na pojednávaní bolo nariadené znalecké dokazovanie na určenie ceny nehnuteľností. Znalec [REDACTED] prevzal spis 17.03.2006. Písomným podaním doručeným súdu dňa 07.07.2006 požiadal znalec o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku z dôvodu pretrvávajúcich problémov s komunikáciou a sprístupnením niektorých nehnuteľností a požadovaných dokladov zo strany účastníkov. Dňa 21.11.2006 znalec vrátil spis bez vypracovania znaleckého posudku pre nedostatočnú spoluprácu odporkyne so znalcom. Po zásahu súdu znalec vypracoval znalecký posudok, ktorý bol doručený súdu 22.03.2007. Právnym zástupcom účastníkov konania bol doručený na vyjadrenie. Obe sporové strany doručili súdu svoje výhrady k znaleckému posudku. Súd vo veci dňa 29.06.2007 nariadil pojednávanie na deň 30.10.2007. Uznesením zo dňa 29.06.2007 súd rozhodol o priznaní odmeny znalcovi. Voči tomuto uzneseniu dňa 27.08.2007 podal odvolanie sťažovateľ. Na pojednávaní konanom dňa 30.10.2007 účastníci konania navrhli vykonať dokazovanie svedkami, ktorých adresy si vyhradili doručiť súdu v lehote 1 mesiaca. Súd pojednávanie odročil na 24.01.2008. Medzitým bol spis dňa 08.11.2007 predložený Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní voči uzneseniu, ktorým bola priznaná odmena znalcovi. Spis sa vrátil na tunajší súd dňa 11.01.2008. Na pojednávaní konanom dňa 24.01.2010 sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podrobne vyšpecifikoval masu vecí patriacich do BSM, boli tiež navrhnutí ďalší svedkovia, ktorých adresy sa právnemu zástupcovi odporkyne podarilo zistiť. Navrhnuté bolo doplniť dokazovanie o zistenie hodnoty 1-izbového bytu, ktorý mala odporkyňa pred uzavretím manželstva, ale ktorý počas trvania manželstva vrátila družstvu. Pojednávanie bolo odročené na deň 06.03.2008, na pojednávaní boli vypočutí svedkovia [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Pojednávanie bolo odročené na deň 15.04.2008, pričom právní zástupcovia účastníkov si vymienili, že dodatočne v lehote 3 dní oznámia súdu svoje návrhy na doplnenia dokazovania a adresy

svedkov, ktorých navrhnu vypočúť. Na pojednávanie konané dňa 15.04.2008 sa nedostavila odporkyňa, ktorá neúčast' ospravedlnila svojim zlým zdravotným stavom. Boli vypočutí svedkovia [REDACTED], [REDACTED]. Pojednávanie bolo odročené na 29.05.2008 za účelom vykonania dožiadaní na Slovenskú sporiteľňu a Sociálnu poisťovňu podľa návrhov účastníkov. Následne bolo vytýčené pojednávanie na deň 04.09.2008. Uznesením č. k. 19C/258/1994 - 369 bolo vo veci nariadené kontrolné znalecké dokazovanie. Voči tomuto uzneseniu podala odvolanie odporkyňa, v časti uloženej povinnosti zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania a súčasne požiadala o priznanie o oslobodenie od trov konania. Uznesením zo dňa 22.01.2009 súd doplnil výrok uznesenia o nariadení kontrolného znaleckého dokazovania o vymedzenie ďalšej úlohy na návrh odporkyne. Uznesením zo dňa 26.01.2009 súd po vykonaní potrebného šetrenia na osobné, majetkové a zárobné pomery odporkyne priznal odporkyni oslobodenie od povinnosti zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Znalkyňa prevzala spis 02.04.2009 a podaním doručením súdu dňa 15.04.2009 spis vrátila z dôvodu, že v marci 2009 porodila a tiež z dôvodu, že sporové strany nie sú ochotné poskytnúť jej súčinnosť. Spis bol opätovne vrátený znalkyni na vypracovanie znaleckého posudku 26.06.2009. Znalecký posudok bol doručený súdu dňa 14.10.2009. Úpravou zo dňa 15.11.2009 bol vo veci nariadený termín pojednávania na deň 11.02.2010, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorý nenadobudol právoplatnosť z dôvodu, že voči rozsudku bolo podané odvolanie.

Spis bol predložený na Krajský súd v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní, odkiaľ sa vrátil dňa 10.07.2012. Po doplnení dokazovania v smere naznačenom odvolacím súdom súd dňa 01.12.2015 vyhlásil rozsudok, voči ktorému bolo podané účastníkmi konania odvolanie. Spis bol predložený Krajskému súdu v Bratislave dňa 20.02.2013 a vrátený bol dňa 18.11.2015. Na pojednávaní nariadenom na deň 01.12.2015 bol vyhlásený rozsudok, voči ktorému bolo účastníkmi konania podané odvolanie.

Mám za to, že súd vo veci konal plynule, časové úseky medzi jednotlivými úkonmi a nariadením pojednávania boli determinované požiadavkami účastníkov a navrhnutých dôkazov, ktoré bolo potrebné vo veci vykonať. Navyše konanie o vypořádanie BSM je sporovým konaním a súčasne konaním, v ktorom v otázke vypořádania súd nie je viazaný návrhmi účastníkov konania a práve sťažnosť navrhovateľa je reakciou na jeho

nespokojnosť s vysporiadaním majetku súdu, ktorý nie je podľa jeho predstáv. S poukazom na uvedené si myslím, že sťažnosť je nedôvodná, lebo vo veci už bolo rozhodnuté a právo účastníkov konania využiť svoje procesné právo na podanie odvolania nemôže byť ponímané ako postup súdu zaviňujúci prieťahy v konaní.“

Predsedička okresného súdu zároveň oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Vyjadrenie predsedu krajského súdu bolo doručené 24. februára 2016 (faxom 18. februára 2016). Predseda krajského súdu v ňom uviedol:

„Vec sťažovateľa bola predložená odvolaciemu súdu dňa 22. 02. 2013 a je vedená pod sp. zn. 5Co/139/13; o odvolaní oboch účastníkov bolo rozhodnuté dňa 30. 06. 2015.

Pre dĺžku odvolacieho konania boli určujúce:

1) Skutková i právna zložitosť veci (spochybňovanie samotnej masy BSM, správnosti ohodnotenia vecí a pod.), z ktorého dôvodu náročnosti skúmania a rozhodovania vecí sa senát 5 Co v celom rozsahu pridrižiava odôvodnenia ním vydaného uznesenia Krajského súdu v Bratislave ž. k. 5Co/139/2013-882 zo dňa 30. 06. 2015, ktorým bol zrušený a vrátený rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 19C/258/1994-768 zo dňa 08. 12. 2012.

2) Zmena v osobe referujúceho sudcu... Ku dňu 01. 01. 2015 počet prevzatých nevybavených vecí u referujúceho sudcu predstavoval 176 vecí, pričom priemerný mesačný nápad vecí u referujúceho sudcu za obdobie január - jún 2015 predstavoval 22,3 vecí (134 nových vecí).

3) Stav súdneho oddelenia 5Co (v čase predloženia vecí bolo nevybavených 387 vecí v tomto oddelení, u referujúceho sudcu 203 vecí; v čase rozhodnutia 530 nevybavených vecí v oddelení, u referujúceho sudcu 197).“

Predseda krajského súdu zároveň oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniam okresného súdu a krajského súdu zaujal stanovisko vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 4. marca 2016, ktorom uviedol:

„1. K vyjadreniu Okresného súdu Bratislava II

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky súdy sú povinné konať nielen bez zbytočných prieťahov, ale najmä efektívne. Z písomného vyjadrenia Okresného súdu Bratislava II nie je preukázané, že by prvostupňový súd konal bez prieťahov a efektívne, a to aj po roku 2009, kedy Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní III.ÚS 113/2010 prvý raz rozhodoval o ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

O neefektívnosti konania na Okresnom súde II svedčia aj rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co 384/2010-665 bol prvostupňový rozsudok zo dňa 11.02.2010 zrušený z dôvodu, že bol absolútne nepreskúmateľný. Aj ďalší rozsudok prvostupňového súdu z 18.12.2012 Krajský súd v Bratislave zrušil. Napriek tomu, že Okresný súd Bratislava II mal k dispozícii nález Ústavného súdu SR a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 03.05.2011, rozsudok z 18. decembra 2012 mal podobné zásadné nedostatky ako predošlý a pritom tieto sa už v tomto druhom prvostupňovom rozsudku vyskytovať nemali. Z obsahu tohto rozsudku teda vyplynulo, že Okresný súd Bratislava II sa zodpovedne a dôsledne neriadil ani obsahom a závermi nálezu Ústavného súdu SR z 25. augusta 2010 sp. zn. III. ÚS 113/2010-34, ani obsahom a závermi uznesenia Krajského súdu z 03. mája 2011 sp. zn. 7Co 384/2010-665.

Po preštudovaní vyjadrenia Okresného súdu Bratislava II konštatujem, že Okresný súd Bratislava II sa vo svojom vyjadrení zameral výlučne na výpočet úkonov súdu bez toho, aby sa vyjadril k efektívnosti a kvalite úkonov a kvalite rozsudkov, ako to predpokladá aj ustálená judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky. Nemožno súhlasiť s názorom Okresného súdu Bratislava II, že podanie odvolania nemôže byť ponímané ako postup súdu zaviňujúci prieťahy v konaní. Tento názor by mohol byť relevantný, ak by odvolací súd nezrušil rozhodnutia prvostupňového súdu pre ich vecné nedostatky - nepreskúmateľnosť. Oba prvostupňové rozsudky však boli v odvolacom konaní zrušené práve z dôvodov ich nepreskúmateľnosti, teda rozhodovanie na prvom stupni bolo nekvalitné a postup predchádzajúci vyhláseniu rozhodnutí prvostupňového súdu bol neefektívny, teda v prvostupňovom konaní došlo k prieťahov konaní.

Sťažovateľ sa v celom rozsahu pridrižiava dôvodov podanej sťažnosti.

2/ K vyjadreniu Krajského súdu v Bratislave:

Krajský súd v Bratislave vo svojom vyjadrení sa obmedzil na odôvodnenie dĺžky odvolacieho konania poukazujúc na nápad veci v oddelení 5Co a vyťaženosť sudcov. Vzhľadom na to, že Krajský súd v Bratislave kladne vybavil sťažnosti na preťahy v konaní, aj v tomto bode je ústavná sťažnosť sťažovateľa odôvodnená.

Sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Zo sťažnosti, z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 19 C 258/1994 a z písomných vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil tieto skutočnosti o priebehu namietaného konania po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 113/2010 z 25. augusta 2010:

- 24. februára 2010 odporkyňa doručila odvolanie proti rozsudku z 11. februára 2010,
- 5. marca 2010 odporkyňa odvolanie doplnila,
- 5. marca 2010 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na vyjadrenie k odvolaniu, odporkyňu vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie,
- 9. marca 2010 sťažovateľ doručil odvolanie,
- 19. marca 2010 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporkyne na vyjadrenie k odvolaniu v lehote 10 dní, sťažovateľa vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie,
- 19. marca 2010 odporkyňa poukázala na skutočnosť, že bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov,
- 24. marca 2010 sťažovateľ doručil vyjadrenie k odvolaniu odporkyne,
- 29. marca 2010 sťažovateľ doplnil svoje vyjadrenie,
- 16. apríla 2010 odporkyňa doručila žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov,

- 2. júla 2010 okresný súd zaslal účastníkom výzvu na preukázanie majetkových pomerov pre účely oslobodenia od súdnych poplatkov,
- 28. júla 2010 odporkyňa doručila doklady k žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 24. augusta 2010 okresný súd uznesením č. k. 19 C 258/1994-631 priznal odporkyňi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov za odvolanie (právoplatnosť nadobudlo 16. septembra 2010), uznesením č. k. 19 C 258/1994-632 nepriznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov sťažovateľovi (právoplatnosť nadobudlo 22. septembra 2010),
- 27. septembra 2010 sťažovateľ zaplatil súdny poplatok za odvolanie,
- 1. októbra 2010 bol spis doručený krajskému súdu (vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 7 Co 384/10),
- 1. februára 2011 sťažovateľ doručil krajskému súdu námietku zloženia senátov,
- 3. mája 2011 sa uskutočnilo pojednávanie na krajskom súde, sťažovateľ bol prítomný, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa uznesením č. k. 7 Co 384/2010-665 zrušil a vec mu vrátil,
- 27. mája 2011 bol spis doručený okresnému súdu,
- 6. decembra 2011 sa uskutočnilo pojednávanie na okresnom súde, sťažovateľ bol prítomný, sporové strany požiadali o lehotu do konca roka na spracovanie dokladov, vec bola daná na lehotu do 31. decembra 2011,
- 28. decembra 2011 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa,
- 1. februára 2012 bolo okresnému súdu doručené podanie odporkyne (replika na hodnoty vecí uvádzané v sťažovateľovom podaní doručenom 28. decembra 2012),
- 7. februára 2012 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa („*A/- k dokazovaniu i rozsudku za časť úspor na vkladných knižkách, B/- k dlhému trvaniu konania a k trvalému nerešpektovaniu uznesení súdu*“),
- 21. marca 2012 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa („*niektoré stručné poznámky navrhovateľa k vyjadreniu odporkyne z januára 2012*“),
- 27. marca 2012 bola okresnému súdu doručená „*žiadosť o prístupenie do konania o usporiadaní BSM manželov*“ [REDAKOVANÉ],

- 27. marca 2012 sa uskutočnilo pojednávanie, sťažovateľ bol prítomný, uznesením okresný súd nepripustil vstup [REDAKOVANÉ] do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu, pojednávanie bolo odročené na neurčito,
- 2. mája 2012 bolo okresnému súdu doručené odvolanie [REDAKOVANÉ],
- 22. mája 2012 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa,
- 30. mája 2012 bol spis doručený krajskému súdu,
- 26. júna 2012 krajský súd uznesením č. k. 3 Co 239/2012-749 potvrdil rozhodnutie okresného súdu,
- 4. júla 2012 bol spis vrátený okresnému súdu,
- 26. septembra 2012 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa („*prehľad o niektorých tvrdeniach odporkyne spracovaný z jej pís. stanovísk*“),
- 15. októbra 2012 požiadala odporkyňa o preloženie termínu pojednávania nariadeného na 8. november 2012 z dôvodu kolízie termínov jej právneho zástupcu,
- 17. októbra 2012 okresný súd oznámil, že pojednávanie nariadené na 8. november 2012 sa odročuje na 27. november 2012,
- 27. novembra 2012 sa uskutočnilo pojednávanie, sťažovateľ bol prítomný, bolo odročené na 18. december 2012 na vyhlásenie rozsudku,
- 18. decembra 2012 bol vyhlásený rozsudok, sťažovateľ bol prítomný,
- 31. decembra 2012 sťažovateľ doručil odvolanie proti rozsudku,
- 4. januára 2013 odporkyňa doručila odvolanie proti rozsudku,
- 8. januára 2013 okresný súd zaslal odvolania účastníkom s tým, aby sa k nim v lehote 10 dní vyjadrili,
- 8. januára 2013 okresný súd uznesením č. k. 19 C 258/1994-826 uložil odporkyni zaplatiť 2 837,50 € z titulu súdneho poplatku za odvolanie,
- 18. januára 2013 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporkyne proti uzneseniu z 8. januára 2013,
- 21. januára 2013 okresný súd uznesením č. k. 19 C 258/1994-829 odporkyni uložil povinnosť zaplatiť 66,00 € z titulu súdneho poplatku za odvolanie,
- 23. januára 2013 sťažovateľ doručil okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu odporkyne,

- 25. januára 2013 sťažovateľ doručil okresnému súdu ďalšie vyjadrenie k odvolaniu odporkyne,
- 12. februára 2012 odporkyňa zaplatila 66,00 €,
- 20. februára 2012 okresný súd uznesením č. k. 19 C 258/1994-853 opravil svoje uznesenie č. k. 19 C 258/1994-829 tak, že za poučenie vkladá dátum vydania uznesenia „*Bratislava, dňa 21. 01. 2013*“,
- 22. februára 2013 bol spis doručený krajskému súdu, bol zaevidovaný pod sp. zn. 5 Co 139/2013,
- 20. mája 2013 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa „*k niektorým uzneseniam Okr. Súdu Bratislava II*“,
- 12. novembra 2013 Okresná prokuratúra Bratislava II požiadala o nahliadnutie do spisu z dôvodu podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 19 C 258/1994-593,
- 3. apríla 2014 bola krajskému súdu doručená žiadosť predsedníčky okresného súdu o zapožičanie spisu okresného súdu v súvislosti so sťažnosťou sťažovateľa na priet'ahy v konaní a jeho žiadosťou o vrátenie preplatku súdneho poplatku,
- 11. apríla 2014 krajský súd oznámil, že spis nie je možné zapožičať, lebo od 28. marca 2014 je pripojený k Spr. KS BA 2084/2014,
- 16. apríla 2014 bol spis na základe žiadosti z 3. apríla 2014 doručený okresnému súdu,
- 29. apríla 2014 bol spis (ktorý bol zapožičaný z dôvodu šetrenia sťažnosti sťažovateľa) opäť doručený krajskému súdu,
- 18. septembra 2014 sťažovateľ krajskému súdu doručil „*žiadosť o založenie priložených kópií 2-och listov do súdneho spisu a žiadosť o doriešenie nastolených problémov*“,
- 15. mája 2015 sťažovateľ doručil krajskému súdu „*I. žiadosť o založenie priložených kópií 2-och listov do súd. spisu a 2. o pokračovanie v súdnom konaní*“,
- 10. augusta 2015 krajský súd vrátil spis okresnému súdu s uznesením č. k. 5 Co 139/2013-882 z 30. júna 2015, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (právnym zástupcom bolo rozhodnutie doručené 25. augusta 2015),

- 1. decembra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok,
- 2. decembra 2015 okresný súd rozhodol opravným uznesením o trovách znaleckého dokazovania,
- 21. decembra 2015 navrhovateľka podala odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa,
- 11. januára 2016 sťažovateľ doručil odvolanie proti opravnému uzneseniu z 2. decembra 2015,
- 15. marca 2016 bol spis postúpený krajskému súdu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom pod sp. zn. 19 C 258/1994 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 139/2013 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pri posudzovaní zložitosti veci ústavný súd zotrúva na svojom posúdení tak, ako ho formuloval vo svojom predchádzajúcom náleze. Predmetom konania je nárok

sťažovateľa na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ústavný súd konštatuje, že ide o skutkovo zložitú vec s náročnejším dokazovaním, pretože treba zistiť okruh vecí patriacich do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania, ale aj ich hodnotu ku dňu zániku a zohľadniť aj viacero skutočností, ktoré vyplývajú z § 150 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, najmä pokiaľ ide o komplexnosť vyporiadania tohto majetkového spoločenstva, ale na druhej strane ide o konanie, ktoré nie je právne zložené. Uplatňovanie tejto úpravy je stabilizované v rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, ktorá obsahuje aj jednoznačnú metodiku postupu a prerokovania takých majetkových sporov.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ aktívne využíval svoje procesné práva (vyjadroval sa k odvolaniam odporkyne, tieto následne dopĺňal, namietal zloženie senátov krajského súdu, požadoval, aby mu okresný súd poskytol lehotu na „*spracovanie dokladov*“, podával „*poznámky k vyjadreniam odporkyne*“ a „*prehľad o niektorých tvrdeniach odporkyne...*“ a ďalšie „*podania*“, podával odvolania. Podania sťažovateľa musel okresný súd aj krajský súd preštudovať a zákonným spôsobom sa s nimi vysporiadať, čo prispelo k predĺžovaniu konania. Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľa bral do úvahy to, že ako účastník konania má nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobil. Ak však v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav síce neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). Ústavný súd na tomto mieste vyhodnotil ako relevantné aj tvrdenia okresného súdu, že sťažovateľ a odporkyňa „*nezjednodušili ustálenie masy vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Niektoré navrhnuté dôkazy, ktoré súd aj vykonal boli účastníkmi konania navrhnuté až niekoľko rokov po podaní návrhu.*“.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní

môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Vo vzťahu k postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 139/2013 ústavný súd konštatuje, že toto na krajskom súde trvalo od 22. februára 2013 do 30. júna 2015 (spis bol okresnému súdu vrátený 10. augusta 2015). Počas tohto obdobia bol však zapožičiavaný k Spr. KS BA 2084/2014 a tiež okresnému súdu z dôvodu prešetrovania sťažnosti na prieskumy v konaní. V období od mája 2015 do augusta 2015 (3 mesiace) však nevykonával žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu veci.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu a krajského súdu v namietaných konaniach bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd už svojím nálezom sp. zn. III. ÚS 113/2010 z 25. augusta 2010 prikázal okresnému súdu konať vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 258/1994 bez zbytočných prieskumov a namietané konanie na krajskom súde skončilo 30. júna 2015, neprichádzalo do úvahy rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 16 000 €, dôvodiac vzniknutými „ujmami - škodami“, ktoré mu vznikli pre neúmerne dlhé trvanie konania.

Pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, najmä na skutočnosť, že finančné zadosťučinenie nemá byť náhradou škody.

Vzhľadom na charakter neefektívnej činnosti okresného súdu, berúc do úvahy aj doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania, ako aj podiel samotného sťažovateľa, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. Jánom Pokorným. Sťažovateľ žiadal priznať mu za tri úkony právnej služby 448,02 €.

Ústavný súd úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Sťažovateľovi priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje sumu 279,66 €, a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €, čo spolu predstavuje sumu 296,44 €. Za tretí úkon (vyjadrenie k vyjadreniu všeobecných súdov z 2. marca 2016) úhradu nepriznal, pretože v ňom bolo len deklarované už skôr povedané. Celková odmena za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 296,44 €.

Priznanú úhradu trov konania sú okresný súd a krajský súd povinné zaplatiť solidárne na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2016